

Zij kijken toch

Dubieus toernooi of niet, in cafés en studentenhuizen wordt gewoon WK gekeken. ‘Ik ben voor samenkomen’

2

10

Kiloknallers Op pad met de enige rivierkreeftenvisser van Leiden

LITERAIR TALENT OPGELET

Wedstrijd Schrijf een kerstverhaal en win **€250** aan boekenbonnen!

kijk op www.mareonline.nl

Game of Thrones-politicoloog De Franse publicist Dominique Moïsi weet aan de hand van series de wereldorde te duiden. ‘In 2016 gebruikte ik de slogan “Winter is coming” als metafoor voor geopolitieke ontwikkelingen. Nu zou ik vol overtuiging tikken: “Winter has come”

8

Psychisch leed is een statussymbool geworden

Meer dan ooit koketteren studenten met hun mentale problemen, merkt **Lieve Heijnen**. Deze generatie exploiteert haar (zelf)diagnose als verheffend identiteitskenmerk: ik ben getergd, dus ik mag er zijn.

ILLUSTRATIE SILAS.NL

'U kunt het lijden niet in een doel veranderen. Het lijden is, en kan derhalve onmogelijk een doel worden', schreef de Franse auteur Michel Houellebecq in 1991. Maar het onmogelijke gebeurt toch. Het Lijden is – zeker voor onze generatie – een doel geworden, waarbij we vooral niet vergeten de ander eraan te herinneren dat we er maar druk mee zijn. Ik dacht dat de secularisering dit gedoe een halt had toegeroepen, maar niets blijkt minder waar.

We worden steeds gevoeliger. Tijdens de *Well-being Week* ('Live, Laugh, Lipsius', *Mare* 10, 17 november) konden gestreste studenten in het peperdure Mindfulness komen van de prikkels van alledag, en in de wandelgangen van het Lipsius valt het woord 'trauma' steeds vaker, zonder dat daar een diagnosticerend psycholoog aan te pas is gekomen. We worden echter niet alleen steeds gevoeliger, er wordt ook toenemend ruimte genomen voor het etaleren van die gevoeligheid. *The power of vulnerability*.

Eenzijds moeten we altijd maar gelukkig lijken: goede studieresultaten behalen, spannende reizen maken en afgetrainde lichamen tonen. Anderzijds koketteren we meer dan ooit met ons ongeluk.

In mijn omgeving zegt vrijwel iedereen te worstelen. Met bindingsangst. Of *daddy issues*. Of een bijna-burn-out, waarvan een bevriende geneesko heeft gezegd 'dat het echt heel serieus moet worden genomen'. Na zo'n spreekbeurt is dan altijd ruimte om instemmend te knikken of verbaal onvrede te uiten jegens (ex-)partners, ouders of docenten, die moeten dienen als zondebok voor het bestaande onvermogen om te gaan met het feit dat het leven nu eenmaal geen ponykamp is.

Onlangs vertrouwde een medestudent me toe dat hij het zo jammer vond dat hij 'niks ergs had'. Hij kon niet meepraten over een afwezige vader, alcoholistische moeder of over spelige geliefde, en bijbehorende verlatingsangst, manische episodes of intermenselijk wantrouwen. Hij voelde zich minder waard dan zij die dat allemaal wél hadden.

Het lijden is een statussymbool geworden; ik heb geleden, dus ik mag meepraten, ik begrijp de ander en mij neem je serieus. De toegekende diagnose – of vaker nog: de zelfdiagnose – wordt geëxploiteerd als verheffend identiteitskenmerk. Ik ben getergd, dus ik ben. Of eerder: ik ben getergd, dus ik mag er zijn.

Dit geldt zeker voor studenten: millennials en gen Z'ers die nog middelen moeten aangrijpen om hun volwassenheid bevestigd te zien. De apotheose van het psych-gesprek is dan ook het stereotiepe 'maar-ik-ben-er-sterker-uitgekomen'.

Overigens een farce, want zeg maar eens 'what doesn't kill you makes you stronger' tegen de veteraan die niet meer naar openbare plekken durft, of de jonge vader die weet dat met elke depressie de kans op terugkeer met een vijfde toeneemt. Beste lezer, let tot slot nog even op: vóór u een stoornis kiest uit de catalogus van de DSM, moet u weten dat niet elk psychisch probleem dezelfde verheffende werking kent. De eetbuistoornis bijvoorbeeld, of de gameverslaving, raad ik u af. Het is niet sexy om in pyjamabroek *League of Legends* te spelen met in de ene hand de console en in de andere een magnetronzak popcorn. Nee, kiest u eerder voor Asperger (succesvol!), bipolaire stoornis (spannend!), of anorexia (perfectionist!). Of het summum: wees een HSP, een Highly Sensitive Person, dan combineert u uw vers aangemeten psychische probleem met de pretentie van het zijn van een empathisch – en dus goed – mens.

Lieve Heijnen is masterstudent taalbeheersing

'Docenten, ouders of (ex-)partners dienen als zondebok voor het onvermogen om te accepteren dat het leven geen ponykamp is'

Was hij wel echt een 'vrijdenker'?

Pieter de la Court, naar wie het gebouw van de faculteit der Sociale Wetenschappen is vernoemd, mocht zich als wetenschapper dan principieel uitspreken tegen tirannie, als ondernemer was hij direct betrokken bij slavenhandel, schrijven **Karwan Fatah-Black** en **Arthur Pormes**.

Als universiteit wijzen we helden aan die door bijzondere ontdekkingen een doorbraak in onze kennis forceerden, of die door een moedig optreden de principes van ongebonden wetenschap verdedigden. Een van onze Leidse helden is Pieter de la Court (1618 – 1685). Hij behoort tot de canon van Leidse wetenschappers, al zal het voor velen niet helemaal duidelijk zijn waarom. De la Court ontwierp geen microscoop en ontdekte geen nieuwe sterrenstelsels, maar behoorde tot de radicale vleugel van de Staatsgezinden, de scherpe tegenstrevers van Oranje.

Vanuit die ideologische positie schreef hij politieke, filosofische en economische trakaten over het belang van vrijheid. Hij deed dat niet als bezoldigde wetenschapper, maar verdiende zijn geld als ondernemer. De la Court is niet alleen in Leiden een held van de wetenschap. De Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen reikt jaarlijks de zogeheten De la Courtprijs uit aan een geesteswetenschapper die een significante bijdrage levert aan wetenschappelijk onderzoek zonder een vaste aanstelling te hebben bij een universiteit of onderzoeksinstituut.

Naast het naar hem vernoemde gebouw van de faculteit der Sociale Wetenschappen prijkt een mooie quote van De la Court: 'Gelukkig is degene die niemands slaaf en niemands tiran wil zijn.' Hij wordt bij dat citaat 'Leidse lakenhandelaar en vrijdenker' genoemd. Vrijheidsliefde stond bij De la Court hoog in het vaandel, zowel als het gaat om geloofsvrijheid als om de inperking van monopolisten ten behoeve van vrije ondernemers. In dat opzicht is de omschrijving 'vrijdenker' dus wel begrijpelijk. Ook het citaat vat zijn standpunt goed samen: dwingelandij is voor niemand goed.

In de eenentwintigste eeuw, en op de drempel van het jaar dat we stilstaan bij de 160-jarige afschaffing van de slavernij wordt onze aandacht getrokken door het woord 'slaaf' en rijst de vraag hoe De la Court zich verhiel tot de koloniale slavernij in zijn tijd. Om dat goed te begrijpen is het belangrijk om te bedenken dat de term slaaf in de zeventiende eeuw vooral op twee manieren werd gebruikt. Allereerst als metafoor: tirannie bestuur werd slavernij genoemd.

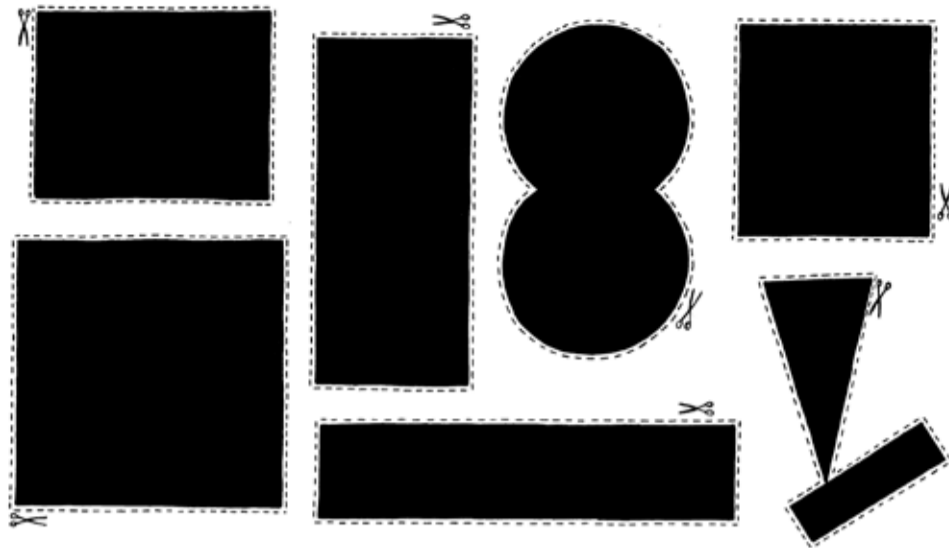
Zo moeten we ook de quote van De la Court lezen. De andere betekenis is meer letterlijk en verwijst naar de krijgsgevangenschap van christenen, vooral zeelieden, bij de islamitische heersers in Noord-Afrika. Voor koloniale slavernij gebruikten de zeventiende-eeuwers meestal de Portugese term *negros*, of Nederlandse afgeleiden daarvan. Dat onderscheid in terminologie is niet uniek voor Nederland, maar vinden we ook in Engeland terug. Daar hanteerde men de term slavernij vooral om de overheersing door een (buitenlandse) vorst mee aan te duiden.

Het citaat van De la Court gaat dus niet over koloniale slavernij. Maar wat vond hij dan van slavernij? Daarover kunnen we kort zijn: hij was volop en direct betrokken bij slavenhandel. De la Court behoorde tot de grootste investeerders in de West-Indische Compagnie (wic), die destijds vrijwel alleen nog met slavenhandel bezig was, en ontleende prestige aan zijn voorname rol in die organisatie. Het geld dat hij als ondernemer verdiende, gaf hem de vrijheid zijn publicaties te schrijven.

De la Court was een uitzondering in de late zeventiende eeuw: de slavenhandel was in die tijd enigszins een niche in de Nederlandse economie en de (wic) verkeerde in zwaar weer. Kortom, De la Court was een eengereide buitenstaander die zich principieel uitsprak tegen tirannie, maar hij liet dat principe niet uitstreken voorbij de kunstmatige raciale grens tussen wit en zwart. Sterker nog, hij was deel van de tamelijk beperkte groep die het beleid van de grootste Nederlandse slavenhandelsonderneming bepaalde.

Nu het duidelijk is dat het slavernijverleden diepe culturele sporen heeft nagelaten en er steeds meer stemmen opgaan om de herdenking daarvan een plaats te geven in de samenleving, is het de vraag wat we met de kwalificatie van De la Court als 'lakenhandelaar en vrijdenker' aan moeten. Doet die wel voldoende recht aan zijn historische rol?

Karwan Fatah-Black is universitair docent sociale en economische geschiedenis. **Arthur Pormes** is lerarenopleider en vakdidacticus maatschappijleer iclon

KNIP DE VLAKKEN UIT EN PLAK ZE OVER DINGEN DIE JE NIET BEVALLEN!

MARETJES

De prijs voor een Maretje bedraagt €9,- per 30 woorden, opgegeven via redactie@mare.leidenuniv.nl uiterlijk t/m maandag 16.00 uur. Maretjes aangeboden voor commerciële doeleinden worden niet geplaatst, evenmin als Maretjes waarin zaken worden aangeboden die de waarde van 4.500 euro te boven gaan.

Doe meer met je kennis! Vrijwilligers gezocht voor één uur per week **bijles en huiswerkbegeleiding** op verschillende locaties of bij de leerling thuis. **Leiden-Noord, basisonderwijs**, 6 leerlingen groep 4, t/m 8, waarvan twee met vergoeding. Eén leerling lezen en rekenen, SBO groep 6. **Voortgezet onderwijs:** *Wiskunde, aardrijkskunde, 2 havo. *Engels, mens en maatschappij, vmbo basis/kader klas 3. *Engels, brugklas havo, vwo. *Biologie, Nederlands, natuurkunde, 2 vmbo. *Nederlands, brugklas havo. *Nederlands, begrijpend

lezen, brugklas mavo/havo met vergoeding. *Wiskunde, 2 vmbo-KGT. *Nederlands, vmbo kader. *Wiskunde, 3 vwo. **Leiden-Zuid**, *5 leerlingen basisonderwijs. **Voortgezet onderwijs:** *Nederlands, Engels, Wiskunde, brugklas vmbo basis/kader. *Ook hulp gevraagd bij organisatie van de bijles, één of twee middagen per week. Onderwijswinkel Arubapad 2 (Het Gebouw), ma, wo en do 15-17u. Tel. 071-5214256. E-mail: hdkoemen@owwleiden.nl.

Maretjes-extra zijn bedoeld voor semi-commerciële instanties. De prijs voor een Maretje-extra is €23,- incl. btw voor elke vijftiendertig woorden. U kunt deze advertenties uiterlijk op de vrijdag vóór het verschijnen van Mare opgeven bij Bureau van Vliet b.v., postbus 20, 2040 AA Zandvoort, telefoon 023-571 47 45. E-mail: Zandvoort@bureauvanvliet.com

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Mastodon @weekbladmare@
mastodon.online
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad
Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 30.000

Hoofredactie: Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Anoushka Kloosterman

a.s.kloosterman@mare.leidenuniv.nl
Sebastiaan van Loosbroek
s.pvan.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid
m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Susan Wichgers
s.wichgers@mare.leidenuniv.nl
Emiel Beinema (stagiair)
e.s.beinema@mare.leidenuniv.nl

Medewerkers: Pim Bakx | Remco Breuker | Josette Daemen | Omar Ghaly | Olaf Leeuwis | Oscar van Putten | Maia de Quay

Art direction en vormgeving: Marcel van den Berg, joostmarcellis.nl

Fotografie: Taco van der Eb | Marc de Haan
Illustraties: Bas van der Schot |

Bandirah | Silas.nl

Drukwerk: Rodi Rotatiedruk, Broek op Langedijk

Advertenties: Bureau van Vliet b.v.
Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023-571 47 45 |
E-mail sales@bureauvanvliet.com
<https://bureauvanvliet.com/>
advertentie/Weekblad

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmman | Nour Eldin Emara | Zoë van Litsenburg | Roel van Niekerk | Frank Rensen | Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

Niet voor linkse rakkers

Het collectief De Theatertroep speelt een 'actiemusical' over de boze burger en het succes van populist. 'Het RTL-publiek, dat willen we hebben.'

DOOR SEBASTIAAN VAN LOOSBROEK
FOTO BARBARA RAATGEVER

Het had eigenlijk een film moeten worden, maar het werd een theatervoorstelling. 'Matthijs Bockting (mede-scenarist van het stuk, *red.*) liep al heel lang met het idee van een man die steeds de krant van gisteren krijgt', vertelt regisseur Eva Zanen (1982). 'Het moest gaan over de boze burger, over het gevoel te worden achtergesteld.' Zanen en Bockting kennen elkaar van de filmacademie en hebben samen al meerdere films gemaakt. In 2015 leverden ze hun filmplan over de boze burger in. 'Maar niet veel later werd Donald Trump verkozen tot president en ging ik me verdiepen in de opkomst van het populisme. Dat wilden we ook verwerken in de film, dus we moesten het actualiseren. We wilden alleen geen linkse-rakker-film maken, want dan preek je voor eigen parochie.' Uiteindelijk kwam er helemaal geen film, maar wel *De man die elke dag de krant van gister krijgt en er nu genoeg van heeft*. De voorstelling is gemaakt met collectief De Theatertroep en is vrijdag te zien in Theater Ins Blau.

Het is een actiemusical geworden. Wat is dat?
'Om niet alleen linkse mensen te trekken, bedachten we om er twee publieksfavoriete genres tegenaan te gooien: actie en musical. Daar kijken mensen graag naar. Althans, musical is meer een vrouwengenre, maar als we er explosies in verwerken kunnen de mannen ook meekijken. Dat alles met een knipoog naar de genres.'

Met explosies, dus?
'Onze tagline voor de film was: liedjes, explosies en toestanden. Dus dat zit ook in de voorstelling. Of de ontploffingen net zo spectaculair zijn als je zou verwachten, à la *Die Hard*, dat durf ik niet te zeggen. 'Er zit ook veel slapstick in en er gaat van alles mis. Bovendien kun je de actie ook opvatten als activistisch. De voorstelling wekt de vraag op hoe een populist kiezers voor zich weet te winnen en hoe snel je in die retoriek kan worden meegevoerd.'

Het begint allemaal met een buurtbarbecue. Waarom?
'Dat is een typisch voorbeeld van kleinburgerlijkheid. Mijn gevoel zegt dat veel mensen tevreden zijn als ze maar kunnen barbecueën in de zon. Daar is niets mis mee, tot het moment dat ze bang zijn dat dat van ze wordt afgepakt. Ik denk dat het gevoel dat je iets wordt afgenomen de voedingsbodem is voor het populisme. Mensen willen beschermen wat ze hebben. 'In de voorstelling is de vraag of er wel genoeg vlees is de metafoor voor boze burgers die zich niet serieus genomen en gehoord voelen. Vervolgens zoeken zij iemand om de schuld te geven. Want dat is wat er dan altijd gebeurt: er wordt een zondebok gecreëerd. 'We hebben geprobeerd om de hele maatschappij in die buurtbarbecue te gieten. Alle personages staan voor iets anders. Zo is hoofdpersoon Tom een tevreden burger en

zwevende kiezer, maar hij krijgt elke dag de krant van gisteren. Zijn buurman is een populist en vindt dat Tom het niet moet pikken dat hij elke dag oud nieuws krijgt: dat is niet waar hij recht op heeft. Onder invloed van zijn buurman wordt Tom een ontevreden burger.'

Welke populist zijn jullie voornaamste inspiratiebronnen?
'Dat zijn Baudet, meneer Wilders en Trump, maar ook de heer Rutte. We hebben best veel tekst waarin we een-op-een politici citeren, overigens zonder dat te benoemen. Soms denk je: heeft iemand dit echt gezegd? Dat geldt bijvoorbeeld voor de speech van Trump vlak voor de Capitoolbestorming.'

De voorstelling heeft ook kritiek op de rol van de media, die het populisme zouden voeden. Wat doen zij verkeerd?
'De media geven de boodschap van de populist een podium. Ik denk dat iemand als Baudet steeds gekkere dingen roept omdat hij daarmee de krant haalt en aandacht krijgt. Dat begon wat mij betreft met de film *Fina* van Wilders. Als niemand erover was begonnen, had niemand het gekeken. Het is bovendien een heel slechte film en vervelend om naar te kijken.'

Maar moeten kranten dat dan maar negeren, ondanks de nieuwsaarde?
'Het hangt ervan af hoe je het belicht en hoe je kiest wat nieuwswaardig is. Een aantal jaar geleden had Wilders iets heel schokkends gezegd tijdens de Algemene Politieke Beschouwingen. Ik weet niet meer wat het was, maar het was bedoeld om te shockeren. De volgende dag sloeg ik *de Volkskrant* open, maar daarin werd het niet genoemd.

'Het blijft een ethisch dilemma waar ik ook geen goed antwoord op heb. We willen hiermee in ieder geval een vraag oproepen.'

Het doel was om 'niet te preken voor eigen parochie'. Is dat gelukt?
'Dat denk ik wel. Hein Janssen (cultuurrecensent van *de Volkskrant*, *red.*) noemde ons bij *Koffietijd* op *RTL 4*. Ik dacht: yes! Dat is het publiek dat we willen hebben!'

Zouden Baudet en Wilders ook moeten komen kijken?
'Ja, graag! Het lijkt me heel tof om met hen hierover een gesprek aan te gaan. De voorstelling is vooral heel grappig. Dat hebben we bewust gedaan, omdat de lach de kijker zachter en ontvankelijker maakt. Als de bezoeker na de voorstelling de werking van het populisme doorheeft, en daar nog even over nadenkt, dan zou ik dat heel fijn vinden.'

De Theatertroep, De man die elke dag de krant van gister krijgt en er nu genoeg van heeft. Theater Ins Blau, vrijdag 25 november, 20.30 uur. €22 (studenten €15,50)

LAMME LEIDSE MEMES

Mindfulness doorslaand succes bij mannelijke studenten: "nog nooit zo tranquil op de uni kunnen fappen"

DE DAS

'Baudet, meneer Wilders, Trump, maar ook de heer Rutte zijn belangrijke inspiratiebronnen'

‘Dit is the real deal: mijn baard werd steeds voller’

Wat kwam eerst: jullie bedrijf No Limit Lifestyle of het baardgroeimiddel?

‘Een goede vriend en ik wilden al tijdens de bachelor een onderneming beginnen. Rond die tijd begon ik een baardgroeiserm te gebruiken. Mijn baard was eerst heel patchy, maar na een aantal maan-

den werd hij steeds voller. Dat overtuigde mij dat dit middel *the real deal* is.

‘Het middel was nauwelijks verkrijgbaar in Nederland en er was weinig concurrentie. Toen dachten wij: waarom verkopen wij dit niet?’

‘Als een bedrijf succesvol is, dan is er geen limiet aan wat je kunt doen. Je hebt veel financiële vrijheid, je bent je eigen baas en voert het uit zoals je wil, dat idee vonden we erg aantrekkelijk. Het bedrijf bestaat zo’n vier maanden en het is verrassend goed verlopen: in de eerste maand hadden we al 2.500 euro omzet.’

Hoe werkt jullie product?

‘Het middel moet je twee keer per dag aanbrengen. Het activeert de bestaan-

de haarzakjes, daardoor gaan die harder werken en zal er meer haar groeien. Het duurt een tijdje voordat je iets merkt en het kan snel weggaan: pas na vier tot zes maanden dagelijks gebruik neemt je lichaam de groei over. Het verschilt per persoon hoe snel je reageert, maar het werkt bij vrijwel iedereen.

Maar er bestaat toch geen enkel haargroeimiddel dat echt werkt?

‘Deze wel hoor, alleen niet bij mensen met beschadigde of onvoldoende haarzakjes. Wij bieden ook garantie aan: als het na drie maanden niet werkt, krijg je je geld terug.’

Hebben jullie al geld moeten teruggeven?

‘We hebben tot nu toe zeker tweehonderd klanten gehad. Eén klant zei na anderhalve maand al dat het niet voor hem werkte. We hebben hem gevraagd om na die drie maanden terug te komen.’

Jullie webshop is nog vrij beperkt.

‘We willen ook andere producten aanbieden, bijvoorbeeld middelen tegen haaruitval of voor een betere haarlijn. Inmiddels verkopen we ook wimperserum voor vrouwen. Voor nu richten we ons op verzorging en haargroei, maar dit is slechts het begin. We willen veel onderwerpen tackelen, van relaties tot fitness tot scholing, en daar kunnen ook producten bij komen.’

Doe je nog ander werk?

‘Ik heb een tijdje gewerkt als personal trainer; ik werk ook als chef en ik begeleid bezichtigingen voor een makelaar. Dat is allemaal op ZZP-basis, dus ik ga pas aan de slag als ik een paar uur vrij heb. Ik moet vrijheid hebben in mijn schema: ik zou momenteel geen baan kunnen hebben waar ik vaste uren moet werken.’

DOOR OSCAR VAN PUTTEN
FOTO TACO VAN DER EB

COLUMN | OMAR GHALY

Er ging een wereld voor me open, een safe space voor snobs

Zaterdag bezocht ik de PAN kunstbeurs in de RAI te Amsterdam. Een kunstbeurs is als een museum, alleen is alles wat je ziet ook te koop. Nu is mijn kapitaal bepaald niet toereikend om kunst te kopen – aan het einde van de maand moet ik mijn rekening checken om te bepalen of ik wel of niet koffie kan halen – maar via via wist een studiegenoot kaartjes te bemachtigen, en in zo’n geval ga ik graag mee op pad.

Er ging een wereld voor me open. Opeens bleek de ‘witte wijn sippende elite’ (dixit onze minister-president) wel degelijk te bestaan. Hierbij wil ik wel de nuancering aanbrengen dat de hoofdmoot geen witte wijn dronk, maar bij de oesterbar champagne zat te sippen.

Naast de kunst kun je jezelf ook

vergapen aan de aanwezigen. De hele Hollandse beau-monde trekt aan je voorbij. Van de zanger van Kriss Kross Amsterdam – die mijn partner in crime alleen wist te herkennen vanwege zijn deelname aan *Expeditie Robinson* – tot aan Alexander Pechtold die ongetwijfeld op zoek was naar decoratie voor zijn penthouse.

Overall liepen mensen in onberispelijke pakken en elegante mantelpakjes. Om nog een beetje een air van inclusiviteit op te houden waren er ook nog wat jongmensen in extravagante uitdressing. U kent het soort vast wel, types die binnen komen lopen op sokken en rare mutsjes opdoen. Wij namen maar aan dat zij kunstenaars waren, al durven we dat niet met zekerheid te zeggen.

Binnen de muren van deze safe space voor snobs en verfijnde luijden hoor je een bepaald soort Nederlands dat je nergens anders aantreft. De

gemiddelde bezoeker heeft een respectabele leeftijd bereikt en praat alsof er drie aardappelen vastzitten in de keel. Ongemerkt neem je dat accent over tot je het punt bereikt dat je niet meer weet of je

mensen belachelijk maakt of zelf totaal ridicuul bent geworden.

Het verbaasde mij ook dat kunst eigenlijk helemaal niet zo duur is. Voor de prijs van een Tesla Model 3 (adviesprijs vanaf €51.990,-) kun je al de gelukkige eigenaar zijn van een Karel Appeltje voor de dorst. Niet heel verwonderlijk als je bedenkt dat er tien jaar geleden nog meer dan vierhonderd werken van hem zijn gevonden in een Engelse loods.

Als je genoeg neemt met het kleinere werk kun je voor een slordige €3.000,- een Egyptisch beeldje kopen van 2.500 jaar oud, inclusief garantie dat het voorwerp langs legale wegen Egypte verlaten heeft.

Ik ken mensen die meer geld besteed hebben aan hun afstudeerborrel.

De verleiding om iets te kopen weerstaand hebbend, mede gesteund door het feit dat mijn spaarrekening al jaren op nul staat, wilden mijn vriend en ik niet helemaal met lege handen terugkeren naar Leiden.

Gelukkig bevindt zich tegenover de RAI het Egyptisch restaurant Toetankhamon. Daar zijn we dan toch geslaagd met een kapsalon à €8,50.

‘De witte wijn sippende elite bleek te bestaan, ook al dronk de hoofdmoot champagne’

Omar Ghalay is student Egyptologie